

Arrest

nr. 135 250 van 17 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 18 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, van het bevel van 18 juni 2014 om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van het inreisverbod (bijlage 13*sexies*) van 18 juni 2014, alle beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 7 juli 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die *loco* advocaat Mr. F. SABAKUNZI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, komt op 18 oktober 2009 België binnen en dient een asielaanvraag in op 19 oktober 2009.

Op 9 juli 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd worden.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 9 december 2010 met nr. 52 533 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 9 december 2010 dient verzoeker een aanvraag in op grond van artikel 9~~ter~~ van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Op 13 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker wordt in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument (AI).

Op 27 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard. Op 31 maart 2011 wordt deze beslissing ingetrokken.

Op 3 maart 2011 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 26 mei 2011 wordt de aanvraag van verzoeker op grond van artikel 9~~ter~~ van de vreemdelingenwet gegrond verklaard. Verzoeker wordt in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (BIVR).

Op 8 juni 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Bij arrest van de Raad van 16 januari 2012 worden eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 14 juni 2012 deelt de gemachtigde van de staatssecretaris aan de burgemeester van Leuven mee dat het tijdelijk verblijf van verzoeker mag worden verlengd en dat hij een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (BIVR) ontvangt voor een duur van twaalf maanden.

Op 8 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat het verblijf van verzoeker niet verder verlengd kan worden.

Op 8 mei 2013 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Dit bevel wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 29 mei 2013.

Op 3 juli 2013 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9~~bis~~ van de vreemdelingenwet.

Op 14 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Op 14 januari 2014 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13~~quinq~~ues).

Op 27 februari 2014 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9~~bis~~ van de vreemdelingenwet.

Op 18 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die op 7 juli 2014 aan verzoeker wordt ter kennis gebracht.

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.02.2014 werd ingediend door:

M., W. (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

De door betrokkene voorgelegde geboorteakte kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde" (RVV nr. 11.335 van 19.05.2008).

Betrokkene voegt ter staving van zijn identiteit een Carte Consulaire en een Attestation d'Identité Complète toe. Deze documenten kunnen niet aanzien worden als door onze diensten aanvaarde identiteitsdocumenten daar deze documenten geen internationaal erkend paspoort, geen gelijkwaardige reistitel en geen nationale identiteitskaart uitmaken. De Omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt namelijk dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart.

Ook de twee documenten van 'le tribunal de base de Gasaka' van 12.12.2013 en 07.01.2014 over aanpassingen aan de geboorteakte kunnen niet weerhouden worden als aanvaardbare identiteitsdocumenten aangezien het opnieuw niet gaat om documenten zoals voorzien in de Omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b). Betrokkene toont niet aan dat hij geen internationaal erkend paspoort, geen gelijkwaardige reistitel of geen nationale identiteitskaart zou kunnen aanvragen of dat hij hiertoe zelfs enige stappen zou ondernomen hebben. Het is aan betrokkene om aan te tonen dat hij geen enkel van de drie vereiste documenten kan voorleggen.

Aangezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) duidelijk stelt dat het om een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart moet gaan, is de ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.

(...)."

Op 18 juni 2014 wordt ten opzichte van verzoeker opnieuw een bevel genomen om het grondgebied te verlaten, dit wordt hem ter kennis gebracht op 7 juli 2014. Dit is de tweede bestreden beslissing.

"De heer, die verklaart te heten:

(...)

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als (...),

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.01.2014, hem betekend op 17.01.2014.

(...)."

Op 18 juni 2014 wordt ten opzichte van verzoeker een inreisverbod genomen (bijlage 13sexies), dit wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 7 juli 2014. Dit is de derde bestreden beslissing.

"(...)

Aan de heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: geboortedatum: geboorteplaats: nationaliteit:

(...)

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als (...), wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 18.06.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14.01.2014, hem betekend op 17.01.2014.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 27.02.2014.

(...)."

Op 4 juli 2014 deelt de advocaat van verzoeker per e-mail en per aangetekend schrijven aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat hij de identiteitskaart van verzoeker voorlegt. Een kopie van deze identiteitskaart bevindt zich als bijlage bij dit schrijven.

Op 10 juli 2014 verzoekt de advocaat van verzoeker schriftelijk aan de Dienst Vreemdelingenzaken om de beslissing in te trekken en voegt bij dit schrijven een kopie van de identiteitskaart van verzoeker.

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota werpt de verwerende partij volgende exceptie van onontvankelijkheid op:

"Verzoeker vecht drie verschillende beslissingen aan, ten eerste de beslissing d.d. 18 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, ten tweede het bevel d.d. 18 juni 2014 om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en ten derde het inreisverbod d.d. 18 juni 2014 (bijlage 13sexies).

In principe dient voor elke beslissing een afzonderlijke vordering te worden ingesteld. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken. Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering (vaste rechtspraak van de Raad van State, zie onder meer RvS nr. 217.105, 4 januari 2012; RvS 23 juli 2002, nr. 109.504).

Verzoeker zet in zijn betoog niet uiteen waarom de drie bestreden beslissingen verknocht zijn derwijze dat zij in éénzelfde verzoekschrift kunnen worden aangevochten. De tweede en de derde bestreden beslissingen berusten op eigen juridische en feitelijke grondslagen die vreemd zijn aan die van de eerste bestreden beslissing, die de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet betreft. Lezing van de bestreden beslissingen leert tevens dat in de motivering van de tweede en de derde bestreden beslissingen ook op geen enkele wijze wordt verwezen naar eerste bestreden beslissing en vice versa. Er is te dezen dan ook geen sprake van verknochte beslissingen.

Voorliggende vordering is dan ook niet ontvankelijk wat betreft de tweede en de derde vermelde bestreden beslissingen en wordt dan ook enkel behandeld voor zover deze gericht is tegen de eerste bestreden beslissing (cf RvS nr. 217.105, 4 januari 2012; RvS 26 maart 2009, nr. 191.921; RvS 24 juni 2004, nr. 132.951; RvS 23 juli 2002, nr. 109.504), dit is de beslissing van 18 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard."

De verwerende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat voor elke beslissing in principe een afzonderlijke vordering dient te worden ingesteld. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering een afzonderlijk geding in te spannen

om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken. Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering.

In het verzoekschrift stelt verzoeker het volgende over de samenhang tussen de drie beslissingen:

“Onder het algemene beginsel dat de accessoire volgt de opdrachtgever, is het duidelijk dat de drie besluiten zijn nauw verwant en dat de schorsing en intrekking van de beslissing over de ontvankelijkheid van de aanvraag voor een verblijfsvergunning automatisch leiden tot schorsing en annulering van twee bijlagen 13 en 13e. Gezien het bovenstaande blijkt dat de beslissing van 2014/06/18 over de ontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijf moet worden geschorst en vernietigd wegens het overtreden van de juridische argumenten hierboven naar voren gebracht. Beslissingen om het land en herintreding verlaat moet ook hetzelfde lot te volgen als de belangrijkste beslissing.”

Ter zitting stelt de advocaat van de verzoekende partij dat zij zich *qua* samenhang gedraagt naar de wijsheid.

Uit het verzoekschrift blijkt *in casu* dat de verzoekende partij enkel middelen aanvoert tegen de eerste bestreden beslissing en niet tegen de tweede en de derde bestreden beslissing, zodat de eerste bestreden beslissing voor haar de belangrijkste beslissing lijkt en het beroep wordt onderzocht in zover dit is gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 18 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Het beroep is onontvankelijk wat de tweede en de derde bestreden beslissing betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan:

“Schending van het algemene beginsel van goede ADMINISTRATIE, schending van de afdelingen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 van de motivatie van de formele administratieve handelingen en een kennelijke beoordelingsfout. In dat de afgevaardigde van de staatssecretaris voor het migratiebeleid en Asiel vindt de aanvraag tot regularisatie van het verblijf van de aanvrager niet-ontvankelijk, omdat het niet een kopie van zijn paspoort, zijn identiteitskaart of niet hoe hij motiveert deze documenten zou kunnen krijgen of een ander document dat de identiteitskaart of paspoort kan produceren, Terwijl de aanvrager in zijn aanvraag vermeldde dat hij een asielzoeker was en hij verliet zijn land toen hij nog heel jong was, kon het niet aanvragen van een ID-kaart of paspoort op het moment hij was op zoek naar asiel, heeft verzoekster echter geproduceerd verschillende documenten die de identiteit en nationaliteit te tonen. Hij produceerde een geboorteakte, een bewijs van een volledige identiteit, consulaire kaart, een proxy voor het oordeel geboorte.

Deze documenten die door de Rwandese autoriteiten en de autoriteiten van de Ambassade van Rwanda in Brussel volstaan om aan te tonen dat de aanvrager wordt erkend als de M. en W. is een Rwandese nationale.

De wederpartij aanvaardt dat de aanvrager gelijkwaardige documenten kan voorleggen in het paspoort of identiteitskaart die kunnen getuigen van de identiteit en de nationaliteit van de aanvrager.

Desondanks worden de hierboven genoemde documenten geproduceerd door Rwandese gerechtelijke en bestuurlijke autoriteiten documenten afgewezen wanneer zij in voldoende mate de identiteit en de nationaliteit van de aanvrager te bewijzen.

De wederpartij mag niet, zonder aan te geven waarom hij verwierpt deze authentieke documenten, stellen dat verzoekster niet heeft aangetoond zijn nationaliteit en identiteit.

Hij maakt een kennelijke beoordelingsfout bij het onderzoek van documenten en in strijd met de wet op de formele redenen voor administratieve beslissingen vooral omdat de tegenpartij geeft niet aan dat deze documenten zijn vervalsingen.

Bovendien, totdat de aanvrager de beslissing van 18/06/2014 heeft ontvangen, per aangetekende brief stuurde hij aan de andere partij een kopie van zijn identiteitskaart route.

De afgevaardigde van de wederpartij heeft geen rekening gehouden met deze ontwikkeling, terwijl de klager een document waaruit zijn identiteit en nationaliteit had gestuurd.

De wederpartij moest het besluit in te trekken, wanneer het een document dat vereist is door de wet ontvangen.

Als de andere partij weigert rekening te houden met het nieuwe document te nemen, het in strijd met het algemene beginsel van goede bestuur, voorzichtigheid en degelijkheid.

Ten slotte werden bijlage 13 en bijlage sexes geproduceerd na de beslissing over de ontvankelijkheid van de aanvraag voor verblijf van 2014/02/27.

Ze zijn toebehoren aan de opdrachtgever besluitvorming.

Onder het algemene beginsel dat de accessoire volgt de opdrachtgever, is het duidelijk dat de drie besluiten zijn nauw verwant en dat de schorsing en intrekking van de beslissing over de ontvankelijkheid van de aanvraag voor een verblijfsvergunning automatisch leiden tot schorsing en annulering van twee bijlagen 13 "en 13e. Gezien het bovenstaande blijkt dat de beslissing van 2014/06/18 over de ontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijf moet worden geschorst en vernietigd wegens het overtreden van de juridische argumenten hierboven naar voren gebracht.

Beslissingen om het land en herintreding verlaat moet ook hetzelfde lot te volgen als de belangrijkste beslissing."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In het enige middel stelt verzoeker de schending voor van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij betoogt dat hij in zijn aanvraag vermeld zou hebben dat hij een asielzoeker was, dat hij zijn land verliet toen hij nog heel jong was, dat hij geen identiteitskaart of paspoort kon aanvragen op het moment dat hij een asielaanvraag indiende en dat hij geprobeerd zou hebben om zijn identiteit te bewijzen aan de hand van een geboorteakte, een consulaire kaart en een proxy. Hij beweert dat de door hem voorgelegde documenten zouden volstaan om zijn identiteit aan te tonen.

Hij stelt dat hij na kennisname van de bestreden beslissing een kopie van zijn identiteitskaart overmaakte aan het bestuur. Hij beweert dat het bestuur daarom de bestreden beslissing diende in te trekken.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing genomen werd omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een gelijke motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet.

De bewijslast, voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de concrete redenen zijn die hem verhinderen een identiteitsstuk toe te voegen aan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Dit blijkt duidelijk uit de wettekst van artikel 9 bis van de wet, die als volgt luidt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst."*

Het bestuur kon geen rekening houden met de kopie van de identiteitskaart die verzoeker pas overmaakte na kennisname van de bestreden beslissing. Er moet worden benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken.(RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Inzake de voorgelegde geboorteakte bepaalt de bestreden beslissing:

“De door betrokkene voorgelegde geboorteakte kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde” (RVV nr. 11.335 van 19.05.2008)”

Met betrekking tot de “Carte Consulaire” en “Attestation d’Identité Complete” bepaalt de bestreden beslissing:

“Betrokkene voegt ter staving van zijn identiteit een Carte Consulaire en een Attestation d’Identité Complete toe. Deze documenten kunnen niet aanzien worden als door onze diensten aanvaarde identiteitsdocumenten daar deze documenten geen internationaal erkend paspoort, geen gelijkwaardige reistitel en geen nationale identiteitskaart uitmaken. De Omzendbrief van 26.06.2007 (punt II C 1-b) stelt namelijk dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart.

Met betrekking tot de twee documenten van “le tribunal de base de Gasaka” bepaalt de bestreden beslissing:

“Ook de twee documenten van ‘le tribunal de base de Gasaka’ van 12.12.2013 en 07.01.2014 over aanpassingen aan de geboorteakte kunnen niet weerhouden worden als aanvaardbare identiteitsdocumenten aangezien het opnieuw niet gaat om documenten zoals voorzien in de Omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b). Betrokkene toont niet aan dat hij geen internationaal paspoort, geen gelijkwaardige reistitel of geen nationale identiteitskaart zou kunnen aanvragen of dat hij hiertoe zelfs enige stappen zou ondernomen hebben. Het is aan betrokkene om aan te tonen dat hij geen enkel van de drie vereiste documenten kan voorleggen.”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom de aanvraag van verzoeker niet ontvankelijk is. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker deze motieven kent, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aanvraag van verzoeker niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat hij meent dat de voorgelegde geboorteakte en een consulaire kaart een bewijs vormen van zijn volledige identiteit en aanvaardt niet dat deze documenten die volgens hem in voldoende mate zijn identiteit en nationaliteit bewijzen, zonder reden afgewezen worden. De verwerende partij toont niet aan dat dit vervalsingen zijn dus moesten deze authentieke documenten volgens verzoeker aanvaard worden. Bovendien heeft verzoeker na ontvangst van de bestreden beslissing zijn identiteitskaart bezorgd aan het bestuur. Ook hiermee werd geen rekening gehouden.

3.3.3. De bestreden beslissing steunt op artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.”*

Verzoeker betwist niet dat hij een identiteitsdocument moest voorleggen en dat hij niet in de voorwaarden verkeerde om hiervan vrijgesteld te worden.

In de bestreden beslissing worden de documenten die verzoeker voorlegde als identiteitsdocument niet aanvaard om volgende reden:

- de geboorteakte: hoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde;
- de Carte Consulaire en de Attestation d'Identité Complété: deze documenten maken geen internationaal erkend paspoort, een gelijkwaardige reistitel of een nationale identiteitskaart uit;
- de twee documenten van le tribunal de base de Gasaka: het gaat niet om documenten zoals voorzien in de Omzendbrief van 21 juni 2007 (punt II C 1-b).

Tevens wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat verzoeker niet aantoont dat hij geen internationaal erkend paspoort, geen gelijkwaardige reistitel of geen nationale identiteitskaart zou kunnen aanvragen of dat hij hiertoe zelfs enige stappen zou hebben ondernomen: het is aan verzoeker om aan te tonen dat hij geen enkele van de drie vereiste documenten kan voorleggen.

Verzoeker betwist deze motieven niet met concrete gegevens. Hij beperkt zich tot het uiten van zijn mening dat de voorgelegde geboorteakte en de consulaire kaart volgens hem wel een bewijs vormen van zijn volledige identiteit en aanvaardt niet dat deze documenten zonder reden afgewezen worden. Tevens meent hij dat deze authentieke documenten, bij gebrek aan bewijs van valsheid, moeten worden aanvaard. Er dient op te worden gewezen dat het louter hebben van een andere mening dan het bestuur, niet volstaat om aan te tonen dat de motieven feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn. Tevens wordt erop gewezen dat de geboorteakte en de Carte Consulaire niet “zonder reden” afgewezen worden, maar dat wordt gemotiveerd waarom deze stukken niet aanvaard worden als identiteitsdocument, namelijk omdat een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart maar niet aantoont dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt

in het document en niet dezelfde bewijswaarde heeft, en dat de Carte Consulaire geen internationaal erkend paspoort, een gelijkwaardige reistitel of een nationale identiteitskaart uitmaakt. De omstandigheid dat deze stukken niet van valsheid beticht worden, brengt niet mee dat ze automatisch moeten worden aanvaard als identiteitsdocument. Het komt aan het bestuur toe te oordelen welke documenten wel of niet aanvaard worden als identiteitsdocument en in de bestreden beslissing wordt bij elk document gemotiveerd waarom het niet aanvaard wordt als identiteitsdocument. De kritiek van verzoeker doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker slaagt er niet in om aan te tonen dat de motieven steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

3.3.4. Waar verzoeker aanvoert dat hij na de kennisgeving van de bestreden beslissing zijn identiteitskaart bezorgd heeft aan de verwerende partij, wordt erop gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De verwerende partij kon bijgevolg geen rekening houden met deze identiteitskaart die na het nemen van de bestreden beslissing werd ingediend.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Het beroep tot nietigverklaring van de tweede en de derde bestreden beslissing is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET